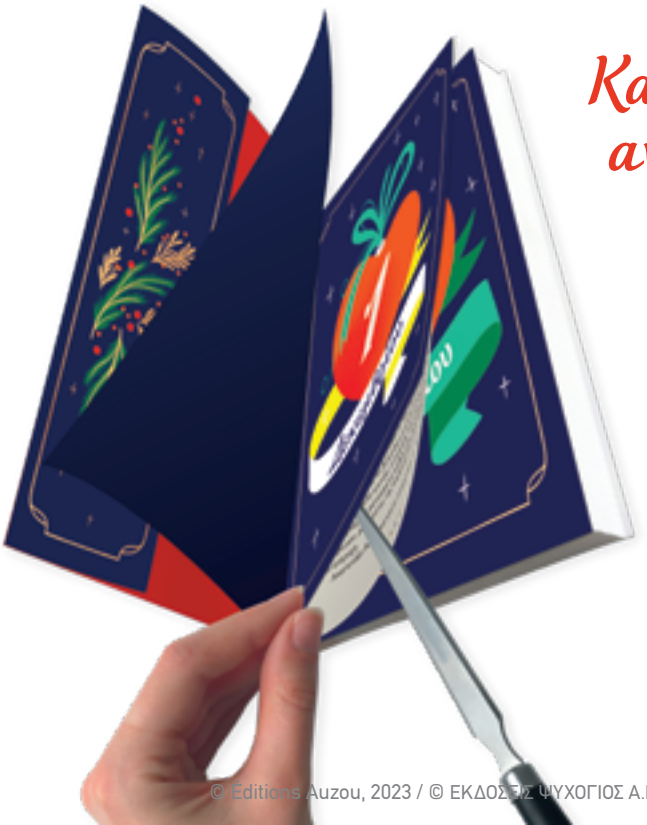

Μια καρδιά για τα Χριστούγεννα
SOPHIE JOMAIN

Καλωσήρθες!

Άνοιξε κάθε μέρα ένα **σφραγισμένο κεφάλαιο** και ανακάλυψε μια ιστορία που θα σε ταξιδέψει στις χιονισμένες πλαγιές του Μον Μπλαν, του Λευκού Όρους. Ετοίμασε τον χαρτοκόπτη σου και ζεστές σοκολάτες!

Καλή ανάγνωση!

© Éditions Auzou, 2023 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

© Éditions Auzou, 2023 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

© Éditions Auzou, 2023 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Ανάλαφρες χιονονιφάδες πέφτουν στον λευκό αυτοκινητόδρομο και το Μον Μπλαν έχει καλυφθεί εντελώς από χιόνι. Οι τουρίστες κατακλύζουν τους δρόμους με τα σκι και τα σνόουμπορντ δεμένα στις οροφές των αυτοκινήτων τους. Τα χιονοδρομικά κέντρα πρέπει να τρίβουν τα χέρια τους από χαρά.

Χαμογελάω όταν βλέπω τις συμβουλές για την ασφάλεια των ανθρώπων που αναγράφονται στις ηλεκτρονικές πινακίδες:

Η ΔΕΞΙΑ ΛΩΡΙΔΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΪ-ΒΑΣΙΛΗ, ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΤΗ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ.

Το σίγουρο είναι, πάντως, ότι δεν αφορούν τη μητέρα μου, που οδηγεί σαν να έχει περιοριστεί η ταχύτητα του κινητήρα της και να μην μπορεί να ξεπεράσει ποτέ τα 75 χιλιόμετρα την ώρα. Αυτό με τρελαίνει… Έτσι που πάμε, δεν πρόκειται να φτάσουμε πριν από την άνοιξη!

Το *All I Want for Christmas Is You* ακούγεται βασανιστικά από το ραδιόφωνο, το βελούδινο μπουλντόγκ με το χριστουγεννιάτικο καπέλο κουνάει το κεφάλι του στο ταμπλό, τα φορτηγά κορνάρουν μανιασμένα καθώς μας προσπερνούν, αλλά η μητέρα μου, με τα μάτια της καρφωμένα στον δρόμο, παραμένει ατάραχη.

Αναστενάζω διακριτικά και με απορροφά το τοπίο. Θα φτάσου-

© Éditions Auzou, 2023 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

με στη Μορζίν σε λίγο περισσότερο από μία ώρα. Έχω προγραμματίσει να μείνω με τον πατέρα μου μέχρι τα Χριστούγεννα…

Έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που ήρθα τελευταία φορά. Πάνε σχεδόν τρία χρόνια, αν και μέχρι τα δεκαέξι μου περνούσα πάντα εδώ τις διακοπές των γιορτών, χωρίς καμία εξαίρεση.

Μέχρι εκείνο το περιστατικό που μου άλλαξε τη ζωή.

Μέχρι που η καρδιά μου σταμάτησε και μου απαγόρευσαν οποιαδήποτε αθλητική δραστηριότητα. Ήταν πριν από τρία χρόνια, αλλά μου φαίνεται σαν να έχουν περάσει αιώνες.

«Θέλεις να σταματήσω στο τελευταίο βενζινάδικο για να πάρεις λίγο καθαρό αέρα πριν βγούμε από τον αυτοκινητόδρομο; Απρίλια; Σου μιλάω!»

«Τι; Α, συγγνώμη, μαμά, ήμουν χαμένη στις σκέψεις μου».

«Θέλεις να κάνουμε μια στάση; Αν βγούμε από τον αυτοκινητόδρομο, δε θα μπορώ να σταματήσω».

Της χαμογελάω. Χαλαρώνει λίγο επιτέλους.

«Όχι, μπορείς να συνεχίσεις».

«Είσαι σίγουρη;»

«Απολύτως».

Με κοιτάζει περίεργα. Θα επιμείνει, την ξέρω απέξω κι ανακατωτά.

«Μπορώ να σταματήσω, δε με πειράζει».

«Μαμά, αν θέλεις να κάνεις εσύ ένα διάλειμμα, σταμάτα. Εγώ, πάντως, είμαι εντάξει».

Η μητέρα μου εστιάζει ξανά στον δρόμο, αλλά το σφιγμένο της, λοξό χαμόγελο δε με ξεγελάει.

Η υπερπροστασία της δε με εκπλήσσει. Έτσι ήταν πάντα η μητέρα μου. Γεννήθηκα με δυσπλασία της αριστερής κοιλίας και όλη μου τη ζωή προσέχω και είμαι υπό την προστασία της. Άλλωστε, δεν είναι τυχαίο. Όταν έχεις γονείς που εξετάζουν τα πά-

© Éditions Auzou, 2023 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ντα με τόσο εξονυχιστικό τρόπο όσο η μητέρα μου, τότε γνωρίζεις αναλυτικά και το ιατρικό σου ιστορικό.

Η ιστορία μου είναι απλή. Έπαθα καρδιακή ανακοπή γύρω στα δεκαέξι, μου έβαλαν βηματοδότη, έζησα σε αργή κίνηση για μήνες, ήμουν αναγκασμένη να προσέχω πολύ και, κάποια στιγμή, μου είπαν ότι δεν έπρεπε να κάνω περισσότερα από είκοσι βήματα τη φορά. Η καρδιά μου με άφηνε. Μαράζωνα μέσα σε ένα νοσοκομείο μέχρι που έκανα μεταμόσχευση, οχτώ μέρες πριν από τα δέκατα έβδομα γενέθλιά μου.

Τον Απρίλιο θα έχουν περάσει δύο χρόνια.

Τον «Απρίλιο». Σαν να επρόκειτο να συμβούν σημαντικά πράγματα τον μήνα που έχει το όνομά μου.

Ξεκλειδώνω το τηλέφωνό μου και σκρολάρω στο TikTok, στο Instagram, σε οτιδήποτε, για να ξεφύγω λίγο.

Όταν κάνεις μεταμόσχευση καρδιάς στην ηλικία μου, στην καλύτερη περίπτωση, το προσδόκιμο ζωής σου δεν ξεπερνάει τα δεκαπέντε χρόνια. Έπειτα, πρέπει να κάνεις άλλη μια μεταμόσχευση και να ελπίζεις ότι όλα θα πάνε καλά.

Ζω με αυτό στο μυαλό μου κάθε μέρα.

Τα βίντεο που βλέπω γίνονται όλο και πιο γελοία, αλλά δεν μπορώ να σταματήσω. Ύστερα, σαν να γίνεται σκόπιμα, το μπιπ μιας ειδοποίησης στο WhatsApp με σώζει από το να δω μια γαστρονομική σφαγή στο Chefclub.

Είσαι στον δρόμο;

Εδώ και καμιά ώρα. Έχουμε κολλήσει στην κίνηση.

© Éditions Auzou, 2023 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πφφ… μη μου πεις. Πολύ στεναχωριέμαι που δεν μπορώ να έρθω να σε βρω πριν από τις 10 του μήνα. Πρέπει να παραδώσω την πρώτη μου μεγάλη εργασία τον Ιανουάριο… και δεν έχω τελειώσει ακόμη τη φωτογράφιση όλων των συλλογών του μουσείου. Δε γίνεται αλλιώς…

Μην ανησυχείς, δε θα μου λείψεις!

Βλαμμένη!

Η Εύα είναι η καλύτερή μου φίλη. Συναντιόμασταν στη Μορζίν κάθε χρόνο από τότε που ήμασταν έξι χρόνων. Εκείνη γεννήθηκε εκεί. Οι γονείς της έχουν το μεγαλύτερο κατάστημα αθλητικών ειδών στο κέντρο της πόλης.

Τώρα είναι στο δεύτερο έτος της αρχαιολογίας και θέλει να με κάνει να πιστέψω ότι της την έχει δώσει που δεν μπορεί να έρθει νωρίτερα, αλλά, στην πραγματικότητα, τρελαίνεται να μελετάει οτιδήποτε αρχαίο!

Έχεις σκοπό να βγεις καθόλου;

Ναι…

Σιγά! Είμαι σίγουρη πως δε θα το κάνεις!

Θα δούμε.

© Éditions Auzou, 2023 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ΟΚ!
Λοιπόν, φιλενάδα, σε αφήνω γιατί έχω πολλή δουλειά!
Τα λέμε!

Η μητέρα μου βγήκε στην έξοδο για Νανζί και σταμάτησε στον σταθμό διοδίων. Κρίνοντας από την έκφρασή της, έχει καταφέρει να διαβάσει ένα μέρος της συζήτησής μας. Το μισώ όταν το κάνει αυτό…

«Μπορείς ακόμη να αλλάξεις γνώμη, ξέρεις».

Προσποιήθηκα ότι δεν κατάλαβα.

«Εννοείς αν θα κάνεις στάση σε κάποιο βενζινάδικο;»

«Όχι… μπορώ να κάνω αναστροφή και να γυρίσουμε σπίτι».

Από την επέμβαση και μετά, δε βγαίνω πολύ έξω… Έχω βάλει τον εαυτό μου μέσα σε μια φούσκα για να αποφύγω οποιαδήποτε μόλυνση και να είμαι όσο το δυνατόν πιο υγιής προκειμένου να κερδίσω χρόνο πριν από την επόμενη καρδιοχειρουργική επέμβαση. Πήρα το απολυτήριο λυκείου εξ αποστάσεως και ξεκίνησα το πανεπιστήμιο με έναν χρόνο καθυστέρηση, από το σπίτι και πάλι.

Σίγουρα δεν μπορώ να ισχυριστώ ότι κατέχω κάποιο ρεκόρ κοινωνικότητας… Τρεις εβδομάδες στη Μορζίν είναι μεγάλη πρόκληση, και τώρα η μητέρα μου ουσιαστικά μού δίνει την ευκαιρία να κάνω πίσω.

Θα μου ήταν πολύ εύκολο να πω ναι και να μην το ρισκάρω, αλλά δεν πρόκειται να το κάνω τώρα που κοντεύουμε να φτάσουμε!

Αποφασίζω να φανώ δυνατή.

© Éditions Auzou, 2023 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Δε χρειάζεται, μαμά…»

«Άλλη εντύπωση δίνεις».

«Ίσως, αλλά θέλω να περάσω χρόνο με τον μπαμπά. Δεν είχαμε και πολλές ευκαιρίες τα τελευταία τρία χρόνια να βρεθούμε».

Η μαμά σφίγγει τα χείλη της και διστάζει να απαντήσει.

Δεν της αρέσει καθόλου όταν μιλάω για τον πατέρα μου.

Οι γονείς μου χώρισαν λίγο πριν πάθω καρδιακή ανακοπή. Δεν μπορούσαν να αντέξουν την πίεση. Έτσι κι αλλιώς, όσο περνούσαν τα χρόνια, τόσο λιγότερο συνεννοούνταν. Τσακώνονταν συνέχεια.

Η μητέρα μου ήταν πάντα υπερπροστατευτική, ενώ ο πατέρας μου ήθελε να απολαμβάνω τη ζωή. Χώρισαν επίσημα πριν από δύο χρόνια και οι απόψεις τους εξακολουθούν να είναι διαμετρικά αντίθετες, οπότε τώρα η μητέρα μου έχει αγχωθεί επειδή, όσο θα είμαι με τον πατέρα μου, θα χάσει τελείως τον έλεγχο.

Στρέφομαι και την κοιτάζω όταν σταματάει στον σταθμό διοδίων.

«Μαμά;»

«Ναι;»

«Όλα θα πάνε καλά, θα δεις. Θα είμαι πολύ προσεκτική».

Προσπαθεί να χαμογελάσει, χαϊδεύει πεταχτά το μάγουλό μου με τα ακροδάχτυλά της και αφήνει έναν μακρύ αναστεναγμό.

«Σχεδόν δεκαεννιά, πόσο γρήγορα μεγάλωσες…» λέει βγάζοντας την πιστωτική της κάρτα για να πληρώσει.

Είναι τέσσερις και μισή το απόγευμα όταν φτάνουμε. Πάει η μέρα σχεδόν.

Η Μορζίν βρίσκεται σε υψόμετρο μόλις 1.000 μέτρων, αλλά και εδώ το έχει στρώσει για τα καλά.

© Éditions Auzou, 2023 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Όλα είναι λευκά, από τις πλαγιές μέχρι τις στέγες των σπιτιών. Δεν μπορείς να δεις ούτε μια σπιθαμή από γρασίδι ή πεζοδρόμιο. Υπάρχουν παντού ένα σωρό χριστουγεννιάτικα στολίδια. Κάποια πράγματα δεν αλλάζουν ποτέ, είναι ακριβώς όπως τα θυμάμαι.

Το σαλέ του πατέρα μου βρίσκεται στην οδό ντε Ναντ, στα νοτιοανατολικά της περιοχής, λίγο παραέξω από το κέντρο της πόλης.

Η μητέρα μου σταματάει στο τέλος του χιονισμένου δρόμου και μορφάζει.

«Στείλε μήνυμα στον πατέρα σου να του πεις πού είμαστε. Προτιμάω να μην ανέβω γιατί έχει πολύ χιόνι».

«Ούτε με τις αντιολισθητικές;»

Η μητέρα μου πλαταγίζει τη γλώσσα της.

«Σε παρακαλώ, κάνε αυτό που σου λέω. Δε νιώθω άνετα να προχωρήσω».

Φοράω το σκουφί μου και το μπουφάν μου και βγαίνω από το αυτοκίνητο.

Αναπνέω βαθιά. Ο αέρας είναι παγωμένος, πλημμυρισμένος από το άρωμα του πεύκου. Το βουνό…

Μου έχουν λείψει όλα τόσο πολύ.

Η καρδιά μου χτυπάει δυνατά όταν αντικρίζω ξανά τον τόπο των παιδικών μου χρόνων, τα ξύλινα σαλέ που είναι διάσπαρτα στην πλαγιά του λόφου, στριμωγμένα το ένα δίπλα στο άλλο, τους αναβατήρες του σκι, το καμπαναριό της εκκλησίας της Αγίας Μαρίας της Μαγδαληνής. Η Μορζίν τον Δεκέμβριο έχει κάτι το μαγικό.

«Έι!»

Ο πατέρας μου μας έχει ήδη δει και κατηφορίζει σχεδόν τρέχοντας. Τα κάπως μακριά καστανά μαλλιά του προεξέχουν κάτω

© Éditions Auzou, 2023 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

από τον σκούφο του, ενώ είναι ντυμένος σαν κρεμμύδι. Αν και είναι σαράντα πέντε χρόνων, εξακολουθεί να είναι τόσο γρήγορος όσο ήταν και στα είκοσί του.

Όταν ήταν ακόμη παντρεμένοι, η μητέρα μου έλεγε συχνά ότι μου ευχόταν να κληρονομήσω τα δικά του γονίδια. Εκείνη είναι ξανθιά και όχι πολύ ψηλή, κι εγώ τελικά βγήκα κάπου ενδιάμεσα: ούτε πολύ ψηλή ούτε πολύ κοντή, καλά… πιο πολύ προς το κοντό παρά προς το ψηλό. Ας πούμε απλώς ότι είμαι σε καλύτερη επαφή με τη γη, κάτι είναι και αυτό. Έχω τα καστανά μαλλιά του πατέρα μου και τα γαλανά μάτια της μητέρας μου. Ένας τέλειος συνδυασμός.

«Γεια σου, πριγκίπισσα», λέει ο πατέρας μου, σκύβοντας να με αγκαλιάσει, «μια χαρά μού φαίνεσαι».

«Γεια σου, μπαμπά».

Υπάρχει συγκίνηση στη φωνή του, τη νιώθω.

Έχει περάσει πολύς καιρός από τις τελευταίες διακοπές που κάναμε μαζί. Με πιάνει ζάλη και μόνο που φαντάζομαι όλα όσα πρέπει να έχει σχεδιάσει για να με ευχαριστήσει.

«Γεια σου, Ετιέν», τον χαιρετάει και η μητέρα μου, «σ' ευχαριστώ που ήρθες να μας πάρεις».

«Γεια σου, Αμελί, αλίμονο…»

Όταν ο μπαμπάς σκύβει για να της δώσει ένα απλό φιλί στο μάγουλο, εκείνη φροντίζει να μείνει το φιλί στον αέρα. Η μητέρα μου φέρεται τυπικά γιατί νιώθει ότι με τον πατέρα μου δεν πρέπει να έχουν πλέον οικειότητα. Αλλά υπάρχει κάτι το υποκριτικό σε αυτή τη συμπεριφορά της. Γιατί, για παράδειγμα, ενώ δε βάφεται ποτέ, το κάνει όταν είναι να δει τον πατέρα μου, σαν να έχει κάποια σημασία για εκείνη. Μερικές φορές νομίζω ότι δεν είναι τόσο αδιάφορη όσο το παίζει.

«Εντάξει, λοιπόν, για να δούμε τι έχουμε!» λέει ο πατέρας

© Éditions Auzou, 2023 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

μου, κοιτάζοντας μέσα στο ανοιχτό πορτμπαγκάζ. «Τι, αυτό είναι όλο;»

Περιεργάζεται τη μία και μοναδική, μεσαίου μεγέθους βαλίτσα που έφερα μαζί μου, εκτός από το σακίδιο που ήδη φοράω στην πλάτη μου.

Ο πατέρας μου είναι είτε απογοητευμένος είτε έκπληκτος, δεν μπορώ να καταλάβω ακριβώς.

«Θα μείνω μόνο τρεις εβδομάδες».

«Ναι, αλλά στα βουνά χρειάζεσαι κάτι παραπάνω. Έφερες αδιάβροχα;»

Ανασηκώνω αδιάφορα τους ώμους μου. Έτσι κι αλλιώς, δε σκόπευα να κάνω σκι.

«Άσ' το», λέει ο πατέρας μου, «αυτά που φορούσες πριν από τρία χρόνια μπορεί να σου κάνουν ακόμη. Στη χειρότερη, θα αγοράσουμε ό,τι χρειαστείς».

«Η Απρίλια πρέπει να διαβάσει για τις εξετάσεις της», τον ενημερώνει η μητέρα μου, σαν να θέλει να βάλει τέλος στα όνειρά του για μεγάλες περιπέτειες, «οπότε το να κυλιέται στα χιόνια δεν ταιριάζει και πολύ στο πρόγραμμά της. Και, εκτός αυτού, σου θυμίζω ότι μόλις χειρουργήθηκε».

Άντε πάλι…

«Σαν να ήταν μια λεπτομέρεια που θα μπορούσα να ξεχάσω», απαντάει ο πατέρας μου. «Ωστόσο, το χειρουργείο έγινε πριν από ενάμιση χρόνο. Χρειάζεται να *σου* θυμίσω κι εγώ πόσο σημαντικό μάς είπαν ότι είναι για την Απρίλια να επιστρέψει σε κανονικές σωματικές δραστηριότητες;»

«Κανονικές, ναι. Αλλά, για σένα, "κανονική" σημαίνει ακόμα και τώρα ατελείωτες πεζοπορίες, καταβάσεις σε δύσκολες πίστες και προθέρμανση μέσα στα χιόνια. Με δυο λόγια, όλα όσα πρέπει να αποφεύγει η Απρίλια».

© Éditions Auzou, 2023 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Ποιος το αποφάσισε αυτό; Εσύ, όχι οι γιατροί».

«Η Απρίλια παίρνει ανοσοκατασταλτικά φάρμακα για να προστατεύσει την καρδιά που της έβαλαν με τη μεταμόσχευση, και αυτό σημαίνει ότι το ανοσοποιητικό της είναι πεσμένο και χρειάζεται καθημερινή παρακολούθηση. Ετιέν, δε θέλω…»

Δεν το πιστεύω!

«Λοιπόν! Έχω κι εγώ μυαλό, ξέρετε, και μπορώ να το χρησιμοποιήσω. Οπότε, αν δε σας πειράζει, θα αποφασίζω εγώ τι θα κάνω την κάθε μέρα μου».

«Απρίλια…» αρχίζει η μητέρα μου.

Αλλά αυτό δεν πιάνει πια, έχω ενηλικιωθεί!

«Μπαμπά, έχω πράγματι να διαβάσω για τις εξετάσεις του Ιανουαρίου, και αυτό θα μου παίρνει αρκετές ώρες τη μέρα. Μαμά, αν θελήσω να βγω έξω, θα ντυθώ ζεστά και δε θα συμπληρώσω κάποια φόρμα σε τρία αντίγραφα για να σου ζητήσω την άδεια».

Οι γονείς μου κοιτάζονται, λίγο ντροπιασμένοι. Εγώ βράζω. Μου φαίνεται απίστευτο που μαλώνουν συνεχώς, σαν να μην είμαι μπροστά, σαν να μην έχω υποφέρει αρκετά και σαν να είμαι ανίκανη να σκεφτώ και να αποφασίσω από μόνη μου.

Αρπάζω τη βαλίτσα μου, τους προσπερνάω και περπατάω προς το σαλέ με ρυθμό που πρέπει να ανεβάζει τους παλμούς της μητέρας μου. Δεν μπορώ να έχω ούτε πέντε λεπτά ηρεμίας μαζί τους. Η κατάσταση ξεφεύγει σε χρόνο μηδέν και γίνεται αφόρητη.

«Περίμενε, θησαυρέ μου!»

Ο πατέρας μου τρέχει για να πάρει τη βαλίτσα από τα χέρια μου. Εγώ δε σταματάω.

«Πήγαινε να βοηθήσεις τη μαμά. Άφησε μια μεγάλη σακούλα με φαγητά στο πορτμπαγκάζ».

«Φαγητά;»

«Ναι, για κάποια που θα μπορούσε να πεθάνει τρώγοντας ένα

© Éditions Auzou, 2023 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

κομμάτι σοκολάτας επειδή το ανοσοποιητικό της είναι χάλια! Ή ένα γραμμάριο αλάτι παραπάνω, ποιος ξέρει;»

Σαστισμένος, ο πατέρας μου κοκαλώνει στο χιόνι, αλλά εγώ συνεχίζω να προχωράω.

Αρκετά, γαμώτο!

Μπορεί να περπατάω και να αναπνέω κανονικά τους τελευταίους είκοσι μήνες, αλλά η ζωή μου είναι γεμάτη περιορισμούς.

Προσέχω τα πάντα, χωρίς υπερβολή. Γι᾽ αυτό θα ήθελα οι γονείς μου να μη μου προσθέτουν επιπλέον το δικό τους άγχος και να μου καταστρέφουν αυτές τις χριστουγεννιάτικες διακοπές.

Όταν φτάνω στο σαλέ Σαβοΐας του πατέρα μου, η κακή μου διάθεση εξαφανίζεται.

Η πρόσοψη είναι διακοσμημένη με ένα σωρό αλπικές καμπάνες αγελάδας που ανήκαν στον παππού μου, ενώ στον πρώτο όροφο, το σκαλιστό μπαλκόνι και τα μεγάλα γωνιακά παράθυρα προσφέρουν θέα 360 μοίρες στην πόλη και στο βουνό. Είναι ένα από τα μεγαλύτερα σαλέ της Μορζίν και, ειλικρινά, πάντα πίστευα ότι ήταν ένα από τα πιο όμορφα.

Ο πατέρας μου σχεδόν ποτέ δεν κλειδώνει την πόρτα. Αρκεί να τη σπρώξεις και μπαίνεις. Κρεμάω το σακίδιό μου στον καλόγερο και χαμογελάω.

Η είσοδος οδηγεί σε ένα σαλόνι με ξύλινη επένδυση από το δάπεδο μέχρι την οροφή. Το πέτρινο τζάκι είναι αναμμένο, οι βελούδινες πολυθρόνες και ο καναπές δεν έχουν μετακινηθεί, το χαλί είναι ακόμη τόσο φθαρμένο όσο πάντα και σε μια γωνιά, μεγαλοπρεπές και γυμνό σαν σκουλήκι, ένα έλατο περιμένει υπομονετικά στη γλάστρα του.

Ο πατέρας μου δεν το ξέχασε…

Περίμενε να έρθω εγώ για να στολίσουμε το χριστουγεννιάτικο δέντρο.

© Éditions Auzou, 2023 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Υπάρχει ακόμα και το πλαστικό κιβώτιο όπου, όταν ήμουν μικρή, ανακάλυπτα όλα τα θαύματα του κόσμου για να το διακοσμήσω.

«Το όνομά του είναι Νορμπέρ», μου λέει ο πατέρας μου, μπαίνοντας και αυτός στο σαλέ.

«Νορμπέρ;»

«Ναι, επειδή το Νορντμάν είναι πολύ συνηθισμένο».

Χαμογελάω πλατιά. Ο πατέρας μου είχε πάντα παράξενες ιδέες.

«Θα ήθελες λίγο καφέ ή τσάι;» ρωτάει τη μητέρα μου, η οποία μόλις που τολμάει να κάνει πάνω από δύο βήματα πιο μέσα στο σπίτι.

Έχει, όμως, περάσει τόσο πολλά χρόνια εδώ…

«Όχι, ευχαριστώ», λέει, κοιτάζοντας το ρολόι της. «Είναι ήδη πέντε. Και με περιμένει η Κατί στο Τονόν. Δεν πρέπει να αργήσω και δε μου αρέσει να οδηγώ τη νύχτα».

Ο πατέρας μου γνέφει καταφατικά. Ξέρω ακριβώς τι σκέφτεται. Ποτέ δε συμπαθούσε την Κατί. Τη θεωρούσε πάντα πολύ φωνακλού. Γυρίζω στη μητέρα μου, η οποία θα μείνει στο σπίτι της Κατί για αρκετές μέρες.

«Λοιπόν, να προσέχεις!»

Αν μου απαντήσει «Κι εσύ», θα ουρλιάξω.

Δεν το κάνει. Πλησιάζει, με αγκαλιάζει σφιχτά για μια στιγμή και με κοιτάζει σαν να πρόκειται να με ξαναδεί σε μήνες. Τα μάτια της γυαλίζουν από τη συγκίνηση.

«Θα ξανάρθω στις είκοσι πέντε του μηνός. Να με παίρνεις τηλέφωνο, εντάξει;»

«Το υπόσχομαι!»

Φιλιόμαστε για τελευταία φορά και μετά η μητέρα μου βγάζει έναν μακρύ αναστεναγμό.

«Άντε! *Go!* Να περάσεις όμορφα».

© Éditions Auzou, 2023 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Να σε πάω πίσω στο αυτοκίνητο;» της προτείνει ο πατέρας μου.

«Δε χρειάζεται, φοράω τα σωστά παπούτσια», λέει η μητέρα μου επιδεικνύοντας τις μπότες της. «Τα λέμε σε τρεις εβδομάδες!»

Η πόρτα κλείνει και μας αφήνει μόνους με τον πατέρα μου.

«Εντάξει, με τι θα ήθελες να ξεκινήσουμε;» με ρωτάει.

Προσποιούμαι ότι το σκέφτομαι και κοιτάζω μέσα από την ανοιχτή πόρτα που οδηγεί στην κουζίνα. Ξέρω ακριβώς τι να απαντήσω.

«Με ζεστή σοκολάτα και μια παλιά ταινία!»

Το πρόσωπο του πατέρα μου φωτίζεται.

«Αυτό ευχόμουν να πεις. Τέλεια!»

© Éditions Auzou, 2023 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

24 κεφάλαια για να ανοίξεις πριν από τα Χριστούγεννα

Ένας μήνας μέχρι να χτυπήσει η καρδιά μου

Με λένε Απρίλια και είμαι 18 χρόνων.
Γεννήθηκα με ένα πρόβλημα στην καρδιά που κόντεψε
να μου στερήσει τη ζωή.
Πριν από σχεδόν δύο χρόνια έκανα μεταμόσχευση.
Και από τότε, έχουν αλλάξει τα πάντα.

Φέτος, επιστρέφω στις Άλπεις για να γιορτάσω
τα Χριστούγεννα με τον πατέρα μου, μέσα σε αυτό
το σώμα που νιώθω ότι πρέπει να το ξυπνήσω πάλι…
μέσα σε αυτό το σώμα που φοβάμαι μήπως το βλάψω.
Έχω τρομοκρατηθεί, αλλά θέλω να πιστεύω στα θαύματα.

Και ίσως έχω δίκιο, γιατί, μόλις φτάνω, βλέπω ξανά
τον Αυγουστίνο και όλα ανατρέπονται.
Για ένα μόνο είμαι σίγουρη: Η ζωή μου μόλις ξεκινάει.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΑΓΑΠΗΣ
ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗΣ ΜΕΤΡΗΣΗΣ

Ένα νέο κεφάλαιο για να ανακαλύπτεις κάθε μέρα...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800
psichogios.gr ✉ info@psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-03893-0
ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 32809